СВОБОДА

УКРАЇНСЬКИЙ ДНЕВНИК

УРЯДОВИЙ ОРҐАН ЗАПОМОГОВОЇ ОРҐАНІЗАЦІЇ УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДНИЙ СОЮЗ В ЗЛУЧЕНИХ ДЕРЖАВАХ АМЕРИКИ.

SVOBODA

UKRAINIAN DAILY

OFFICIAL ORGAN OF THE UKRAINIAN NATIONAL ASSOCIATION, Inc.

ТРИ ЦЕНТИ. РІК XLI. Ч. 192, Джерзи Сіті, Н. Дж., субота, 19 серпня 1933.

VOL. XLI. No. 192. Jersey City, N. J., Saturday, August 19, 1933. THREE CENTS.

УРЯД ДАЄ УЛЬТИМАТ ВУГЛЕВИМ БАРОНАМ

ПРИСПІШУЄ РОБОТУ НАД ІНШИМИ КОДЕКСАМИ.

ВАШИНҐТОН. — Президент Рузвелт і Адміністрація Краєвої Відбудови поробили нові кроки, щоби покласти кінець здержанню робіт коло вікінчення кодексів принаймні для найважніших промислів.

Президент казав передовсім доручити ультимат власникам копалень мягкого вугля, загрожуючи їм, що уряд виробить кодекс для них без них, якщо вони не зроблять цього самі в найближчих днях.

Подібний натиск робить уряд на нафтовий та автомобілевий промисл.

ПЕРЕГОВОРИ В КРАВЕЦЬКІМ ПРОМИСЛІ СТРІЧАЮТЬСЯ З ПЕРЕШКОДАМИ.

НЮ ЙОРК. — Перші заходи Адміністрації Краєвої Відбудови полагодити страйк кравців Ню Йорку й околиці скінчився невдачею, бо власники фабрик і „джабери" відмовилися признати право робітників до орґанізації.

Гвейлен, голова місцевого комітету, всетаки не покидає надії та сподівається, що йому вдасться полагодити страйк, і то вже в найближчій будучности.

МАЮТЬ ДОКІНЧУВАТИ ВЕЛИЧЕЗНИЙ МІСТ.

ВАШИНҐТОН. — Прибічна рада уряду для публечних робіт постановила позичити портовому урядови міста Ню Йорку суму 37 міліонів долярів на докінчення великого моста, що має лучити з собою дільниці Мангатан, Бронкс і Квінс та через те має зватися Трайборо Бридж.

Ця велика робота дасть працю тисячам робітників.

УРЯД ДАЛІ ХВАЛИТЬСЯ ЗРОСТОМ ЗАНЯТЬ.

ВАШИНҐТОН. — Секретарка праці, міс Перкінс, каже, що зібрана урядова статистика потверджує, що стан робіт вернувся тепер до рівня, на якому він знаходився в жовтні 1931 року.

За 4 останні місяці вернулися до роботи 1,100,000 робітників. Робітнича заплата зросла на загальну суму 29 міліонів долярів. У самім тільки липні станули до роботи 400,000 фабричних робітників.

КАРАЮТЬ УРЯДНИКІВ ЗА ВИКРУЧУВАННЯ ВІД ПОДАТКІВ.

ШІКАҐО. — Мейор цього міста, Келі, признається, що в минулому році він зробив з федеральним урядом „угоду", на основі котрої він заплатив 105,000 долярів залеглого податку.

Федеральний уряд робить тепер слідство над податками бувшого нюйорського мейора, Джіма Вокера. Його адвокат і секретар викручуються від відповідей на питання уряду.

ФАНАТИЧНИЙ АБСТИНЕНТ УБИЙНИКОМ.

КЛІВЛЕНД (Огайо). — Джан Паталіо, 40-літній бартендер, умираючи від кулі, заявив поліції, що його пострілив смертельно гість ресторану, коли він приніс жінці гостя склянку пива. Паталіо саме поставив склянку пива перед жінкою, коли в дверях зявився її муж. З криком „я не дам тобі розпивати мою жінку" муж виняв револьвер, стрілив і втік.

Паталіо помер скоро по своїх зізнаннях. Поліція знає імя вбивника, але держить його в тайні. Є це, кажуть людина божевільна на пункті тверезости.

МАЧАДО ХОЧЕ ЖИТИ В АМЕРИЦІ.

ФИЛАДЕЛФІЯ. — Херардо Мачадо, скинений з уряду президент Куби, задумує осісти в цьому місті. Сюди вже приїхала його родина.

Новий кубанський уряд має поважний клопіт зі страйком портових робітників. Уряд не хоче вживати сили проти страйкарів та пробує полагодити страйк дорогою мирних переговорів.

Кубанські студенти, які втекли були з Куби перед переслідуваннями Мачада, стараються вертатись домів. У Ню Йорку вони уладжують відповідні свята, щоби в цей спосіб зібрати гроші на поворот.

ЗЛОВИЛИ СПРАВЖНІХ ПАЖОРІВ.

МОНМУТ БІЧ (Ню Джерзи). — Які дві милі від берега зловлено тут двох пажорів-людоїдів синьо-носової породи, яка нападає на людей. Один пажор важив 500 фунтів, другий 400.

Рибаки зловили їх сітями в морській віднозі. Попавши в сіти, пажорі наробили багато заміщання, пірвали сіти в кількох місцях та дали рибакам багато роботи. Їх вбито залізними гаками.

Люди, що купалися на поблизьких берегах, поспішно втікли з води.

ТРАНСАТЛЯНТІЙСЬКИЙ ПАСАЖИР АРЕШТОВАНИЙ ЗА ФАЛЬШИВІ ГРОШІ.

ДЖЕРЗИ СІТИ. — Федеральні аґенти арештували тут Чарлза Левіна, першого трансатлянтійського пасажира на літаку, за те, що він пробував розміняти фальшивий „золотий" сто-доляровий банкнот.

І ВАТИКАН ВДОВОЛЕНИЙ З СОВІТСЬКОЇ ПОЛІТИКИ.

КАП (Католицька Аґенція Преси) повідомляє з Ватикану:

Ватиканський орґан „Осерваторе Романо" висловлює вдоволення, яке панує у ватиканських кругах наслідком підписаного пакту неаґресії між малою антантою і СССР.

„Цей пакт — пише „Осерваторе" — є тим більше важний, що полагоджує ріжні спірні питання, які мають більше політичне значіння, ніж напр. справа Бесарабії. В міжнароднім житті вперше формулується в данім випадку дефініцію напасника. — Не йде тут про звичайну академічну формулу, але про політичний акт, який зміцнює запоруку мира, бо виразно означити напасника значить одночасно пригадати йому точно санкції, які торкаються тих, що нарушують мир".

Дивно, що „Осерваторе" бачить лише „запоруку мира", а не бачить міліонових жертв цього „мира" в СССР.

ВИСУШЕННЯ ПОЛІССЯ.

„Мисль Народова" пише: „Висушення поліських болот стає актуальне. Інформує про те орґан сіоністів „Наш Пшеґльонд". Каже він, що можна би знайти гроші на висушення поліських болот і це виплатилось би, бо можна би придбати великий простір землі, придатний не лише на управу збіжа і городовини, але також на годівлю домашніх звірят. Кольонізація того простору була би легка, бо вже за півтора року кольоніст міг би себе сам виживити без чужої помочі. Висушення поліських болот стало актуальне у звязку з офертою швайцарської ґрупи, що має намір фінансувати висушення Полісся" „Мисль Народова" питається, чому сіоністичний орґан так цікавиться висушенням Полісся, і сама відповідає так на це питання: „Справа висушення Полісся цікавить сіоністичний орґан тому, що на висушенім просторі могли би жити кольоністи-Жиди. Очевидно — величезні кошти висушення оплатила би держава. Але ці кошти, здається, не лякають нинішніх володарів держави. Вже кілька літ тому давав амбасадор Филипович у тій справі обовязуючі обіцянки нюйорським Жидам. Тепер, як видно, прийшов час, коли обіцянка має бути сповнена".

ВЕЛИКАНСЬКИЙ ДВОБІЙ.

Париська преса мала на канікули довшу тему про двобій ґрафа Касаняка, відомого політичного діяча з табору бонапартиста, і князя Ґоліцина-Остерманна. Сказали вони собі оба терпке слово на одному відчиті, роздали собі взаємно кілька поличників і мали стрілятися чи різатися шаблюками. Касаняк рвався до двобою, бо це його улюблене заняття, передане йому предками. Він мав уже 20 двобоїв, його брат і дідо по 30. Князь Ґоліцин покликався на французький закон, що забороняє двобої, і публична опінія вдоволена тим, бо оба аристократи дістали вже „сатисфакцію" через виміну поличників.

ГРУЗИНСЬКИЙ КНЯЗЬ ЗАБРАВ МІЛІОНИ.

Цими днями у Парижі оженився грузинський князь Мдівані з американською міліонеркою Варварою Гутон. Ця молоденька Американка зробила свій перший европейський виступ пять літ тому у славних купелях у Біяріц. Вона мала довкола себе хмару звеличників усякого віку з огляду на свою красу і майно. Вона донька власника відомих велитенських крамниць в Америці, що звуться „Вулворт". Кажуть, що панна Гутон діставала річно від батька кілька міліонів на власні видатки. Коли їй стало нудно у Парижі, на Рівієрі і в інших літнищах, вона вибралася в подорож до Сіяму. Саме тоді грузинський князь Мдівані, хоча сам небагатий, єдиний із усіх її звеличників вибрався за нею і єдиний зумів її переконати, що кохає її особу, а не самі міліони. Таким способом кілька американських міліонів через його руки залишаться у Франції.

НЕСВІЖЕ МЯСО, СКЛО, ПІСОК, ЦВЯХИ...

Московський уряд розглядав 5 днів справу 12 осіб, обвинувачених у зловживаннях у звязку з прохарчовуванням робітників. Десь від половини минулого року харч у робітничих „столових" помітно погіршився. Подавали несвіже мясо, у стравах знаходили скло, пісок, цвяхи і т. д. Слідство викрило, що все це робив гурт кулаків під проводом колишнього царського старшини, Степанова, якого присудили були раз на 10 літ тюрми за підпал колгоспу й замах на представника влади. Степанов утік був з вязниці й на весні минулого року почав у Москві саботажну роботу, притягаючи до неї перш за все людей, що працювали в харчевих складах і „столових". Члени цього саботажного гурта намагалися на всі лади псувати харчі, затроювати страви; нищили загальне добро, вбивали членів колгоспів і т. д. Жертвою того гурту був між іншими вбитий колгоспний діяч Сеневугін. Водночас орґанізація вела контрреволюційні почини. У висліді процесу присуджено Степанова і чотирох інших обвинувачених на кару смерти, а їх товаришів на кару вязниці до 8 літ.

СМЕРТЬ ВІД СКАЖЕНИНИ.

У Портмут, Огайо, помер від скаженини Ричард Тернер, котрий набрався її в цей спосіб, що піна скаженого пса впала йому на рану на руці, коли він ратував свою собаку від скаженої собаки. 22 особи, які стикалися з Тернером, тепер лікуються в інституті Пастера.

КЛОПОТИ З ПЛАВАЮЧИМ ОСТРОВОМ.

Як усім загально відомо, перед кількома місяцями залишив „Вестфален" свій німецький матірний порт, щоби перемінитися в плаваючий острів на середині Атлянтійського океану, як точка відпочинку на постійному летунському шляху між Европою й Південною Америкою. Одначе з появою цього „штучного острова" багато правників і морезнавців усього світа ломлять голови над питанням, хто матиме в будучности правний нагляд на „Вестфален". Питання це має дуже велике значіння, бо напр. може трапитися на острові якесь нещастя підчас причалювання якогось літака, що потягне за собою жертви в людях, пожежа, тощо.

Яка держава має цим заопікуватися й переводити слідство? Досі за морським правом кожний пароплав був власністю тієї держави, під якою фляґою появлявся на морю; це право про пароплави, алеж „Вестфален" не плаває, тільки постійно заякорений. І право не стрічалося ще досі з „плаваючим островом". Виходилоб, що на „Вестфалені" трeба булоб вивісити німецьку фляґу. Але цьому знову противиться морське право, за яким фляґу може мати не „пароплав, що постійно заякорений", тільки той, що перевозить людей або товари. Не можна теж уважати „Вестфален" за остров, бо чейже він не виріс із землі, тільки до неї прикріплений ланцюхами. Одним словом: клопіт.

ОКУПАЦІЙНА АРМІЯ В СИЛІ 1-ГО ВОЯКА.

Маленька репулика, втулена в Пірінеї, Андора, має немалий клопіт зі своєю покровителькою Францією, який, хто знає, чи не покінчиться якимсь міжнароднім судом. А пішло це все від малого на око конфлікту.

Армія Андори, що складається з 6. вояків під командою окремого ґенерала, одержала перед трома місяцями револьвери нової системи. Одначе тому, що та армія не вміла обходитися з цією новою зброєю, французький уряд післав десятника військової жандармерії, Карбонеля, з Льотаринґії, як інструктора. Після 3 тижнів роля інструктора скінчилась. Десятник міг спокійно відїхати до дому, але не зробив того ще до сьогодні, бо не одержав з Парижа приказу, щоби виїхати. Факт цей викликав у цілій Андорі несупокій. Є це будь-що-будь ворожа окупація, якої треба чим скорше позбутися. Жандарм, бачучи довкола себе ворожий настрій горожан Андори, переодівся в цивільне одіння, але всетаки прилюдна опінія є до живого обурена. Андора вислала цими днями до французького уряду окреме письмо, в якому рішучо домагається негайного стягнення „окупаційної армії" зі своєї території.

АВТОРСЬКІ ГОНОРАРІ МУСОЛІНІЯ.

За останню свою книжку „Життя Арнольда" дістав Мусоліні разом яких 210,000 лірів. Ці гроші передав він на орґанізацію ріжних фашистівських орґанізацій.

ОРҐАНІЗУЮТЬ ДОПОМОГУ ГОЛОДУЮЧІЙ РАДЯНСЬКІЙ УКРАЇНІ

НА ЗАХІДНІХ ЗЕМЛЯХ УКРАЇНИ ВЖЕ ПОЧАЛАСЬ АКЦІЯ ПРОТИ ТЕРОРУ МОСКВИ ТА ВИДУШУВАННЯ НАСЕЛЕННЯ УКРАЇНИ ГОЛОДОМ.

ЛЬВІВ (Західня Україна). — Відомости про страхіття голоду на радянській Україні та заєдно зростаючий терор Москви проти всього українського потрясли все українське населення Західньої України й усю українську еміґрацію в Европі. В Чехословаччині створено тимчасовий Комітет Допомоги Голодним на Україні, який на зборах представників 32 українських орґанізацій перетворився в постійний комітет на чолі з О. Бочковським. Цей комітет уже видав відозву до українського загалу з закликом допомоги голодним на Великій Україні. Крім того він робить заходи, щоб дістати допомогу від ріжних чужоземних орґанізацій.

В Галичині тепер не можна поставити широкої допомогової акції Українцям, що голодують під московським забором, бо в самій Галичині повінь та інші нещастя також викликали голод у гірських околицях української землі, що знаходиться під польською окупацією. Для допомоги голодним та взагалі жертвам повені утворено у Львові спеціяльник комітет, який уже приступив до збірки жертв та до помочі нуждарям і голодним. Всі орґанізатори допомоги населенню земель України кличуть до жертвенности тих, що не терплять тепер біди. Зокрема вони звертаються до заокеанської еміґрації прийти з допомогою, як уже нераз та еміґрація робила.

В додатку до допомогової акції, що розгортається з кожним днем у Галичині, почалася протестаційна акція проти московського терору на Великій Україні. Першу протестаційну резолюцію ухвалено в Угнові, де посол В. Кохан у яскравих фарбах змалював події на Великій Україні. Рішено скликати всенароднє повітове протестаційне віче, щоби звернути увагу цілого світа на те, що робиться на Великій Україні. Інші місцевости також приготовляються до масових протестаційних віч.

ЧУЖИНЦІ ОРҐАНІЗУЮТЬ ДОПОМОГОВУ АКЦІЮ ГОЛОДНИМ НА ВЕЛИКІЙ УКРАЇНІ.

ВІДЕНЬ (Австрія). — Столиця Австрії стане мабуть осередком чужинецької допомогової акції для голодних на Великій Україні. На відозву Українського Греко-Католицького Епископату про жахливий голод на Україні звернула увагу місцева преса й широко про цей голод заговорила.

Іде також підготовча робота до орґанізації комітету допомоги голодним на Радянщині. Комітет буде зпочатку зложений з представників усіх конфесій. На чолі цього комітету має стати популярний у цілій Европі кардинал Деніцер, який зокрема дуже прихильно ставиться до Українців. Австрійський Червоний Хрест уже зголосився до участи в допомоговій акції.

ЗНОВУ ПОВІНЬ НА ПІДКАРПАТТЮ.

ЛЬВІВ (Західня Україна). — Підкарпаття вже втрете навістила повінь. Довготреваючі дощі спричинили новий розлив ріки Прута, Бистриці, Чорного Черемоша та інших. Бурні потоки води в деяких місцях порозривали греблі, знесли мости й знову залили поля та оселі, з чого повстала нова шкода для населення.

Вся надія населення районів, навіщених повінню, на допомогу від українського громадянства, бо окупаційна влада ніколи не спішила й тепер не спішить з допомогою.

ПЯТЬДЕСЯТЬ ТИСЯЧ КИТАЙЦІВ ЗГИНУЛИ В ПОВЕНІ.

ШАНҐГАЙ (Китай). — Числять, що дотепер у повені згинули пятьдесять тисяч людей у районі виливу Жовтої ріки та інших рік. Півтора міліона населення лишилося без даху над головою, бо їх оселі залиті водою. Все населення районів, навіщених повінню, терпить від голоду й пошестей.

Китайський уряд напружує всі сили, щоб зорґанізувати допомогу потерпівшим, але без чужинецької допомоги він не справиться зі своїм завданням. У додатку до всього банди грабіжників грабують та нищать майно, яке лишили люди, тікаючи перед повінню. Війська стараються припинити це мародерство, але не мають успіху.

ЕКОНОМІЧНА БЛЬОКАДА НІМЕЧЧИНИ.

ПАРИЖ (Франція). — Французький уряд уже не думає протестувати перед німецьким урядом проти аґітації з Німеччини гітлерівців в Австрії. Тепер Франція веде переговори з Анґлією й Італією, щоб зорґанізувати економічний бойкот Німеччини, а разом з тим орґанізувати в себе збут австрійських фабрикатів.

Є відомости, що старання Франції в цьому напрямі дають певні наслідки. Отже можна сподіватися, що Німеччина скоро опиниться перед фактичним бойкотом трох держав, які підписали з нею почвірне порозуміння.

"SVOBODA" (LIBERTY)
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sundays and holidays at 81-83 Grand Street, Jersey City, N. J.
Owned by the Ukrainian National Association, Inc.

Edited by Editorial Committee.

Entered as Second Class Mail Matter at the Post Office of Jersey City, N. J. on March 30, 1911, under the Act of March 8, 1879.

Accepted for mailing at special rate of postage provided for in Section 1103 of the Act of October 3, 1917, authorized July 31, 1918.

SUBSCRIPTION RATES:		ПЕРЕДПЛАТА:	
Three cents a copy		Поодиноке число три центи.	
One year	$ 7.00	На рік	$ 7.00
Six months	$ 3.75	На пів року	$ 3.75
Three months	$ 2.00	На три місяці	$ 2.00
Foreign and Jersey City Rates:		В Джерзи Сіти і Заграницею:	
One year	$10.00	На рік	$10.00
Six months	$ 5.00	На пів року	$ 5.00
Three months	$ 2.75	На три місяці	$ 2.75

За оголошення редакція не відповідає.

Тел. „Свободи": Mongomery 5-0498. Тел. У. Н. Союза: Montgomery 5-1838.

Адреса: "SVOBODA", P. O. BOX 346, JERSEY CITY, N. J.

СОЮЗ УРЯДУ Й БАНДИТІВ

Перед комітетом сенату, що розсліджує рекетірство, цю найновішу, але дуже небезпечну недугу Америки, впали слова, які мусять звернуви увагу кождої думаючої людини, особливо тепер, коли й уряд у Вашингтоні й уряди ріжних стейтів говорять згідно про потребу боротьби проти рекетірства.

Зізнавав федеральний прокуратор Джордж З. Медейлі, і він сказав:

„Майже в кождому великому місті рекетіри й ґенґстери є частиною машинерії, якою контролюється місто. Не можна позбутися ґенґстерів і рекетірів, поки політики не відділиться від контролі над міським урядом". Коли його спитали про пояснення, він розказав, якто політики, головно місцеві й дистриктові, йдуть рука в руку з ґенґстерами й рекетірами. Рекетіри мають великі гроші, які доставляють політикам фонди на політичні кампанії. Ґенґстери мають велику, хоч незаконну, силу над людьми: вони можуть заставити їх робити таке, до чого їх уряд не може заставити.

За те ґенґстери й рекетіри дістають відплату від політиків. Політики, відомо, мають свою сферу впливів. Вони можуть, наприклад, давати гарно платні й зисковні контракти на ріжні публичні будови. Вони можуть роздавати „джаби". Вони можуть обжаловувати й звільняти людей від обжалування. Вони можуть накладати на них податки, або звільняти їх від податків. Вони можуть робити сотки ріжних вигод і ласк. Ґенґстери й рекетіри мають тих нагод багато, бо, ламаючи часто закони, вони нерідко попадають у конфлікт з тими, що мають закон виконувати.

В цей спосіб повстає довкола міста залізний перстень політиків і ґенґстерів. Горе людині, яка зайде собі з цими рогатими ворогами.

Суддя Керночен каже, що полісмен, який зачепиться з тими союзниками, не видержить довго на своїм становищі. Щож тоді говорити за звичайного горожанина!

Прокуратор Медейлі та суддя Керночен говорять, видно, на основі свого досвіду. Вони говорять про річи, які добре знають. І про річи, які є важні для всього населення. Бо що варта демократія, коли вибранці народу звязуються з бандитами й визискувачами?

Якщо в Америці має бути демократія, якщо тут має правитися нарід народом для народу, то спілка політиканів з ґенґстерами мусить бути розбита.

О. Сновида.

СТАНОВИЩЕ НА УКРАЇНІ

Не думаю тут подавати своїх міркувань з нагоди останніх проявів московської диктатури на Україні, ні ворожити про коротке чи довге життя большевицького режиму. Тут хочу подати читачам зміст листа, який я щойно дістав від одного **визначного діяча на совітській Україні,** котрий, не витримавши большевицького „раю", втік за кордон.

Ось що між іншим пише ця людина, яка довго приноровлювалася до обставин в СССР (на культурнім фронті) і яка заслугує на повне довіря:

„Ваші думки про причини смерти Хвильового відповідають фактам. Причина, очевидно, та сама, що приводить до самогубства інших, які йдуть за прикладом Єсеніна та Соболя. Від цілком тверезих людей доводилось мені чути, що і їх тягне до самогубства, як до єдиного виходу, який лишається. Треба мати велику силу волі, щоби жити далі. Коли я виїздив, один з моїх приятелів, шанований радянський професор, мріяв про те, як би то добре було кинути оте професорування та поїхати до Стамбулу чистити черевики. Говорив він це цілком серіозно й готов був перемінити своє життя на життя наймита в чужоземному леґіоні в Африці: Мене вважали щасливим, що я мав змогу втекти. Я передбачав початок дуже сумного часу; почував, що нерви нагально вимагають переміни атмосфери, і то негайно. Найбільше може лякала примара моральної смерти, а вона набирає там форми повільного завмирання, яке затягається на роки. **Арешт Рильського** у літі 1931 р. був передсмаком подій, які можуть настати. **Арешт Павла Коменданта,** колишнього видавця „Сяйва", **який від осени 1931 р. ще й досі сидить невідомо за що, був теж симптомом.** Літературна робота через крізу стала неможлива. **Кожної доби в Київі підбирають близько 100 трупів, переважно селян, які помирають з голоду, й майже нема на Україні села, деб у тій чи іншій формі не істнувало людоїдство.** Це все не аґітація, а **справжні факти!** Деякі письменники не могли витримати совітської цензури й переставали писати. Але за те їм припадало нераз їздити по провінції та робити **„чистку" бібліотек, конфіскуючи з них серед інших і свої твори.**

„Виклади з літератури зробили фарсою. Бо якжеж, наприклад, викладати про Шекспіра й Ґете, вкладаючи їх мучительське ліжко марксівської методи?

„Щодо процесу Спілки Визволення України, то багато обвинувачених вислано ще перед судом на заслання. Це ті, котрі не піддалися намовам ГПУ й не схотіли відограти ролі, якої їх намагалися навчити.

„Руйнація цілого українського життя йде далі. Те, що було два чи три роки тому, вважається тепер за „золотий вік".

Стільки мій кореспондент. На тлі його оповідання, на тлі всього того, що пишуть інші, анґлійські, німецькі й інші обсерватори російського й українського життя, набираєш враження, що ніколи з совітами не було так зле, як тепер. У нас готуються до їх упадку й зприводу того ширять ідею якогось обєднання всіх українських організацій і т. п. **Хотів би я перестерегти наших людей перед утопіями. Кого з ким обєднувати? Чи гетьманців, які мріють про федерацію** (називають її „союзом") з **„братнім народом" російським?** З Винниченками, що ще й досі не очуняли з чаду московського комунізму? **З шаповалівцями, які основували „Лігу народів Східної Европи" під протекторатом російського соціял-революціонера Чернева на засадах федерації?**

Ні, Україна задовго й закорстоко терпіла під ярмом царської, ліберальної (Керенського й Мілюкова) й большевицької Росії, щоби люди старої „федеративної" психіки могли накидатися їй на провідників. Коли вони обєднаються докупи, то підуть на налигачу тої чи іншої російської ґрупи: соціялісти з соціялістами, гетьманці з монархістами і т. д. **Україну врятує не еміґрація, лише сама вона, а з еміґрації ті, які сміло й без вагання розгорнуть прапор дійсно незалежної від експльоататорської Москви України,** не звязаної з нею ні союзами ні федераціями. **Цим людям-незалежникам дійсно треба згуртуватись, але не брати до свого корабля зайвого балясту.**

ДО ПОЛІТИЧНОГО СВІТОГЛЯДУ ДРАГОМАНОВА

(ВУНІ) Дня 15. червня в годині 8. вечером у салі Українського Наукового Інституту в Берліні відбулася лекція д-ра Михайла Антоновича на тему: „До політичного світогляду Драгоманова". Прелеґент зреферував полеміку, що точилася цього року на празькому академічному ґрунті довкола постаті Драгоманова. Головний арґумент, яким оборонці Драгоманова старалися виправдати його шкідливі й антинаціональні вислови, був той, що ці вискази в своїм часі були поступовими й корисними. Цей арґумент падає сам собою, коли порівняти Драгоманова з його сучасниками зі „Старої Громади", або з передовими провідниками тодішнього національного руху в Галичині. Драгоманів бачив перед собою течії серед українського громадянства, що вели до сепаратизму, і з усієї сили старався ці течії поборювати гаслами вимог практичної політики (помагати Москвинам здобути конституцію, від якої буде потім користь і Українцям). Але цим для нього й обмежувались національні завдання Українців, які мусіли, згідно з його ідеалами, завше не лише залишатись у федерації з Росією, але навіть і творити спільно з нею одну всеімперську культуру, а питома українська культура мала залишитись лише для вжитку низів. Побоючися, щоб свідомість власної культурної переваги над Росіянами не спричинила наростання сепаратистичних змагань, Драгоманів старається все, що є на Україні визначнішого, можливо принизити. З цього походять дрібязкові причіпки до визначних українських учених або діячів і нелюбов Драгоманова до Шевченка, як найвизначнішого Українця, яким могли ми тоді похвалитися. Таким чином нелюбов і гіперкритичне ставлення Драгоманова до всього українського, наскільки воно переходило в ширший незалежніший рух (однак боронячи прав українства в рамках вузько територіяльних), враз з порадою українській молоді працювати разом з Росіянами над спільною справою повалення царату, довела на практиці до денаціоналізації цілого покоління української молоді, що в співпраці з Москвинами втрачала зовсім своє, ще й без того невиразне національне обличе. Це привело до задержки в українськім національнім русі, а внаслідок цеї задержки ми виявились неготовими до революції в 1917 році. Ілюструючи відчит цитатами з творів Драгоманова, прелеґент стало підкреслював, що Драгоманів і для свого часу був людиною відсталих національно-політичних поглядів, що завдяки свойому великому впливови нанесла великі удари ідеї української держави. Більшу частину цитат узяв прелеґент із ласкаво поставлених йому до розпорядимости матеріялів, назбираних п. Мухином для своєї незвичайно цікаво заповідаючоїся праці про Драгоманова. Реферат супроводила дуже жива дискусія, що затяглась до пізної ночі і викликала між присутніми таке зацікавлення, що Інститут присвятив продовженню її своє слідуюче засідання (пятниця, 23. червня), коли то з коррефератом виступав д-р І. К. Гладилович. Д-р Кузеля подав свої зауваження щодо етноґрафічної діяльности Драгоманова а д-р Крупницький звернув увагу на ролю Драгоманова в українській історичній науці. В дискусії з цікавими даними про відношення Жидів до Драгоманова виступив п. П. Кожеників.

З ПРЕСИ.

Нюйорська комуністична рептилька „Щоденні Вісти" з телячим захопленням подає в своїй передовиці з 17 серпня б. р.:

> Відрадні вісти. Хочеться читати, читати, і ще читати. Наступив справжній перелом. Насамперед у сільсько-господарському секторі. Реорґанізація сільського господарства дає наслідки. Чудові наслідки. Великий урожай. Жнива йдуть гарно. Колективи стають заможними. Хлібозаготівля розростається добре. Масовий ентузіязм. З піснею побіди міліонові маси збирають плоди своєї праці.

Такий „чудовий" стиль і тон большевицької рептильки. Цілком так писала „блаженної памяти" чорносотенна ґазета „Двухглавий Орьол", що виходила за гроші царського уряду. Те саме народне „вдоволення" з „коленопреклонені-єм" перед царськими посіпаками.

Те саме „співоче" збирання „плодів праці". Отой спів у чорносотенних ґазетах тоді хотів заглушити стогін і плач народу. Але той стогін був нічим у порівнанню з теперішнім зойком конаючого народу під большевицькою пятою. Тому комуністичні рептильки й намагаються голосніше „співати".

А в дійсности факти такі:

Кореспондент анґлійського журналу "Форт Найт Ревю" пише в травневому числі:

> Підчас недавніх відвідин України я бачив трохи той бій, що його провадить совітський уряд проти селян. Поле бою спустошене, як на справжній війні, й нищення провадиться далі. По однім боці міліони селян, з опухлими з голоду тілами, по другім боці жовніри, члени ГПУ, що виконують накази диктатури над пролетаріятом. Вони накинулись на країну неначе хмара сарани й пограбували все їстивне; вони вистріляли й повисилали тисячі селян, іноді цілі села; вони створили з найплодючішого краю на світі мелянхолійну пустелю.

Тепер у тій пустелі співають пісні перемоги московські червоноармійці, чекісти й інші московські сатрапи. Відгомін тих пісень докотився й до редакції нюйорської комуністичної рептильки. Ми розуміємо добре їх спів на Голгофті українського народу. Тим співом диригує Москва й „жалованієм жалує" своїх льокаїв, деб вони не були.

А ось картинка господарства в большевицьких комунах, у цих зразкових радянських господарствах:

> І. почалося безладдя в комуні. Купує комуна свині — вони здихають; запроваджує комуна молочну фарму — а тут починають здихати телята, та й корови дають не більше як по фляшці молока на день. Коні ледви тримаються на ногах. Придбала була комуна інкубатор, щоби вилягати курята, та вже першого року майже кількасот курят згинули. Не ладилось і в полі: то бракувало насіння, то щось інше ставало на перешкоді.

Так пише „Пролетарська Правда" з 10 липня. Очевидно, далі ґазета каже, що це так господарять „куркулі" в комуні.

При таких комуністичних господарствах не важко зрозуміти, які „чудові" жнива тепер у радянщині. Та жнивам не поможуть голосіння й вихвалювання їх комуністичними посіпаками.

А ось що пише про комуністичну бюрократію в хліборобстві „Комуніст" з 21 липня б. р.:

> В Андрушівському районі на Київщині маємо численні випадки нищення врожаю, розкрадання його, а виявлені, спіймані самими колгоспниками винуватці цього важкого злочину проти інтересів пролетарської держави залишаються не покарані. А що робить під цей час райпрокурор Лебедь? Читає доповіді про значіння революційної законности!

„Нищенням майна" в большевиків називається, коли голодний селянин ужиє без дозволу влади жменю зерна для власних потреб. За це радянська бюрократія судить таких „шкідників" і навіть розстрілами карає їх.

Ю. Бандурський.

КРОВАВИМИ СТЕЖКАМИ

(9)

На Арбаті, дільниці Москви, замешкалій головно інтеліґенцією, жив лікар Іван Іванович Чан. То був зрусифікований Китаєць, що перейшов на православя. Його жінка була родовитою Московкою. Жила так, як жили інші багаті пані-Московки. Інколи доктор Чан гостив у себе велике товариство, очивидно, панське. Його гістьми бували головно змосковщені Китайці й інші зевропеїзовані Азіяти. Багато з них землі своїх батьків не бачили, їх мови не знали, може й не чули ніколи.

Доктор Чан мав незвичайно численну клієнтелю. Славний був з доброго серця, бо брав гроші лиш від такого, що сам, з власної волі платив. Не диво, що у нього все було повно китайської бідноти. Крім того Китайців тягло до нього те, що могли розмовитися з ним по китайськи. Від рана до смерку його дім повний був Китайців.

Іван Іванович мав помічника, котрий мешкав таки в його хаті. Поморщений був, зґорблений, короткозорий в окулярах, похилений, ходив наче на поломаних ногах. Звали його професором. Як той професор зветься, ніхто не знав. Ніхто не знав, що він був офіцером кінноти реґулярної китайської армії, найліпшим їздцем в Манджурії, потому в Монґолії. З поручення китайського уряду він був грізним, хоч безіменним, партизаном, котрий на чолі кінних банд непокоїв російські війська. З полонених ворогів дуже штучно стягав цілу шкіру разом з нігтями. Він орґанізував банди хунхузів, котрі нападали на східньо-сибірську і манджурську залізницю. В Монґолії розбивав полки козаків. Такого то „професора" доктор Чан спровадив на свого помічника і поставив його на чолі потайної, обережно ділаючої орґанізації Червоного Шнура. Професор свою роботу робив найпроворнішими і найсмілішими між китайськими похатниками і кулями. Вони всі що найменше були шпіонами професора. Одні робили шпіонажу свідомо і доцільно; другі, лиш випитувані першими, несвідомо. Китайські похатники зазирали до кождіської московської хати. Про кожду хату професор міг мати якнайдокладніші інформації.

Одної днини до доктора зголосився Лінцоян з малою писулькою від управителя заїзду Любана. Глянувши на папір, доктор сказав:

— Це не до мене. До професора.

Завів його до кімнати, де сидів професор. Цей глянув на папір і став пильно призиратися Лінцоянови. Нарешті спитав:

— Відки ти, чого пішов з хати і яким способом заліз аж до Москви?

Лінцоян розказав щиру правду з самого початку. Лиш про пригоду зі своїм краяном Янкофою не сказав нічого.

Доктор, котрий, увівши Лінцояна, відійшов був, прийшов ще раз і спитав: Чи не міг би ти сказати нам, хто то в Харбіні вбив купця Янкофу, чи Чіфана, котрий через Мукден їхав до Пекіну?

Лінцоян поблід і мовчав, бо не знав, що сказати.

— Ти мабуть знайшов його портфель з грішми, — жартував доктор. — Таке трапляється... як хто має щастя.

Лінцоян мовчав. І професор мовчав, очи вліпивши непорушно в очи похатника. Аж по добрій хвили, не діждавшися відповіди, професор спитав:

— З чим ти прийшов?

Поклонившися пару разів, як приказував китайський церемоніял, Лінцоян відповів:

— Вислав мене Люван. Сказав мені, що за шовк, який вкрала покоївка, повинна дати мені відшкодовання її пані. Це відшкодування, казав Люван, дуже легко стягнути, бо то велика богачка. Люван казав мені, що ви порадите, як це зробити.

— Відки знаєш, що вона богачка?

— Я сам бачив ті богацтва.

— Щож ти бачив?

Лінцоян став розказувати, які то дорогоцінности він бачив у полковникової в віллі, що стояла одинцем. Хоч дуже незручно, та для професора достаточно, зробив олівцем на папери плян цілої хати з її окруженням.

— Досить! — сказав професор. — З портфелю Янкофи, принесеного доктором, професор висипав на стіл всі гроші. Відрахував половину і дав Лінцоянови.

— Можеш відійти, — сказав.

Коли вечером прийшли товариші Лінцояна, він, що в останніх днях був дуже пригноблений і в постійній розпуці, спав твердим сном праведника.

Пару днів пізніше Лінцоян знов появився зі своїм кошем в околиці самітної віллі з гарною покоївкою. Напастував людей своїм шовком так вілізливо і нахабно, що це аж звертало загальну увагу. Майже цілий день зійшов йому на тім. Коли вечером ішов до заїзду, зажив малу піґулку від доктора Чана і по хвилині, ще на бульварі напала його велика хороба. Возом ратункової стації залезли його до шпиталя, де перележав аж до рана.

Цеї ночи невідомі бандити закралися до хати полковника Мяснікова. Вдушили полковникову, її маму, кухарку і служницю. З хати винесли всі дорогоцінности, не полишаючи й старих і цінних святих ікон. Підозріння впало на Лінцояна, та показалося, що він цілу ніч лежав недужий в шпитали. По кількох днях професор передав Лінцоянови грубшу квоту, не кажучи на що, чи за що. Лінцоян сам вгадував, що то відшкодування за вкрадений шовк.

В Москві ставало щораз гірше. Бідним щораз тяжче було жити. Ті, що рахувалися до заможніх, щораз менше купували. Лінцоян обрахував свою касу, збільшену кількома такими штуками, яку втяв був з хатою полковника Мяснікова. Погадав собі, що зробить найліпше, як вернеться до Китаю.

Спізнився! В Росії вибухла революція. Зараз по проголошенню російської републики професор перенісся до Петербурга, вихрещеного на Петроград. Чого він туди повіявся, китайським овечкам в Москві годі було вгадати. Вони лишилися без зарібків.

Лінцоян вже мав покладний гріш. Не великий, та всетаки в своїм ріднім китайськім селі міг би вигідно й безжурно жити. В Москві тепер, саме через ті ощадности, небезпечно стало жити. Коли до весни новий лад утревалився настільки, що мож було думати про виїзд, Лінцоян зліквідував свої інтереси. Фірмі віддав товар і вирівнав рахунки. Попрощали його ввічливо, потішаючи його надією на ліпші часи. Тепер погані часи для торговлі. Всі відїздять на схід!

Залізниця мала касу в місті, в готели Метрополь на Театральній площі. Людей, що ждали на білєти їзди, було багато. Стояли перед готелем довгим хвостом. У тім хвості стояв також Лінцоян, вижидаючи терпеливо своєї черги. Нараз на майдані стали гукати карабінові стріли. Хтось у хвості перед готелем крикнув і вхопився за ногу. Другому з голови бухнула кров і він впав на землю. На майдані витягнувся ланцух найріжніших людей з карабінами. Ішли і стріляли всуміш: салдати, робітники, ґімназисти, діти!

Хвіст перед готелем розбігся. Дехто всунувся до готелю, бо там перед карабіновими кулями було безпечніше. Між ними був також Лінцоян. Увійшов до великої їдальної салі і став роззиратися. По хвили до ґотелю увійшов гурток узброєних робітників. Вони втікли перед атакуючими їх юнкрами. Один робітник підійшов до вікна, і впав. Дістав кулею в чоло. Його сусід звернувся до Лінцояна і спитав:

— Ти з нами, товаришу?

Китаєць, з капіталиком за пазухою, духом був поза бідним пролетаріятом. Ситуація була така, що йому треба було хилитися туди, куди вітер віяв.

(Конець буде).

МІСЯЧНИЙ ЗВІТ ГОЛОВНОГО РЕКОРДОВОГО СЕКРЕТАРЯ У. Н. СОЮЗА

за липень 1933 року.

НОВІ ЧЛЕНИ:

В. 2. Стухляк Петро.
В. 8. Квечин Текля.
В. 33. Скоципець Олена.
В. 37. Костишин Катерина, Кіценюк Марія, Яцків Марія, Могила Марія.
В. 48. Мазула Емілія, Мазула Аксентій, Пех Михайло.
В. 51. Савчак Марія.
В. 53. Пук Евген, Шабатура Марія Івана.
В. 58. Кравецький Володимир.
В. 77. Яцейко Михайло.
В. 86. Мороз Іван, Кондрацький Михайло.
В. 94. Шеремета Варвара, Скаць Тимотей.
В. 96. Крук Іван, Дрізд Марія, Дрізд Анна, Дрізд Пазя, Павелко Іван, Ревт Марія, Ревт Іван, Гавриляк Григорій, Спожарський Йосиф, Товарницька Катерина, Годяк Володимир, Зенчак Анна, Товарницька Анна, Гавриляк Михаль.
В. 104. Козак Йосиф, Козак Стефанія, Ющик Іван.
В. 106. Гуль Іван.
В. 109. Шепеляк Андрій, Шепеляк Михайло, Яницький Микола, Яницька Павлина, Кендзя Йосиф, Курник Олена.
В. 121. Лаврук Михайло, Лаврук Теодор, Павелко Володимир, Андрушкевич Мартин.
В. 130. Тимчер Маргарета, Олійник Одарка, Марков Іванна, Марков Йосиф, Перепелюк Дмитро.
В. 137. Стойкевич Анна.
В. 147. Гуцайлюк Іван.
В. 155. Баралецька Тереса, Чумер Марія, Гойда Магда.
В. 160. Березка Марія, Твакушка Марія, Претика Мирон, Претика Володимир, Претика Ольга.
В. 164. Пліць Марія, Пініць Іван, Пипяк Михайло, Матійцьо Василь, Матійцьо Микола.
В. 167. Миськів Анна, Миськів Ольга, Рощинка Григорій.
В. 168. Головата Софія, Головатий Іван.
В. 179. Якимів Михайло.
В. 194. Літовський Михайло.
В. 200. Каспер Пилип, Каспер Анна.
В. 213. Мартинів Людвіга.
В. 216. Сенечко Анна.
В. 218. Недоступ Анна, Недоступ Павло, Сокіл Станислав, Калька Микола, Корецька Анна, Бурій Іван, Ясна Марія.
В. 220. Саган Марія.
В. 221. Канюк Михайло, Оленець Андрій, Скочиляс Марія.
В. 228. Худиція Григорій, Худиція Марта.
В. 229. Савкулич Теодор, Савкулич Петро.
В. 234. Ільків Анна, Скоренька Дорка, Скоренький Петро, Солтицький Роман, Рудницький Теодор, Огар Катерина.
В. 237. Пілат Анна.
В. 245. Палажій Анна, Палажій Олекса, Браток Анна, Швед Стефан, Швед Іван.
В. 251. Наконечний Йосиф.
В. 262. Придун Мирослава, Баволяк Юлія.
В. 276. Крупінська Розалія, Марковська Ольга, Марковський Богдан, Бабич Анна, Бабич Іван, Коруна Явдоха, Мацурак Іван, Мацурак Стефан, Грановин Володимир, Бобак Юрій, Бобак Олена, Антошик Стефан.
В. 281. Попко Іван.
В. 286. Світлик Анна.
В. 294. Салій Марія.
В. 305. Рихальська Софія.
В. 307. Слободян Іван.
В. 316. Іванців Василь.
В. 326. Шиманська Бронислава, Шиманський Тадей, Лісна Йосифа.
В. 333. Ласькін Анна.
В. 338. Кудлик Іван, Кудлик Марія, Кудлик Михайло, Грицько Іван, Крицький Йосиф.
В. 347. Чопик Іван.
В. 361. Павлів Іван, Процишин Мирослав, Процишин Бронислав, Галичин Катерина.
В. 369. Пастух Розалія.
В. 385. Мілер Анна, Вовк Анна Марія.
В. 400. Чвалга Франко.

ЧЛЕНИ ПРИНЯТІ НАНОВО:

В. 8. Стимберський Михайло, Букатар Стефан.
В. 12. Петренко Методій П.
В. 14. Галущак Василь.
В. 18. Лабовська Анна.
В. 25. о. Гривнак Василь.
В. 28. Дубіцький Франко, Дубецький Василь, Буран Марія.
В. 29. Савка Олекса, Гривняк Юрій, Гривняк Іван.
В. 41. Щепаняк Михайло.
В. 42. Якимець Каролина.
В. 43. Кузів Іван.
В. 65. Міськів Йосиф.
В. 66. Дідоха Теодор.
В. 69. Возняк Андрій, Возняк Іван.
В. 73. Ковальчик Марія, Ковальчук Петро, Пашник Михайло, Пашник Андрій.
В. 74. Шевчук Стефан.
В. 82. Стеренчак Стефан, Стеренчак Марія.
В. 84. Шурко Іван.
В. 85. Шляхтянчин Василь.
В. 91. Чудийович Ілько.
В. 94. Заяць Петро.
В. 100. Чайковський Іван.
В. 102. Карабін Павло.
В. 104. Ваверчак Володимир.
В. 106. Пацемко Григорій.
В. 121. Спук Михайло.
В. 127. Самуляк Марта.
В. 135. Терецький Ілько.
В. 146. Будка Антоніна.
В. 177. Рекрут Омелян, Деркач Корнило, Ковалевська Олена.
В. 185. Юрковський Іван.
В. 192. Макогін Антоніна, Бундик Катерина, Бундик Михайло.
В. 193. Нестор Катерина, Бучек Андрій, Бучек Марія, Шевчук Ілько, Шевчук Софія, Тутка Сенька, Тутка Катерина, Рудавий Стах, Малінська Катерина, Малінський Петро.
В. 200. Харишин Дмитро, Харишин Параська.
В. 207. Чаплій Григорій.
В. 213. Лукасевич Антін, Перетятько Андрій, Ощуст Василь.
В. 221. Полак Григорій.
В. 227. Ялечко Елисавета.
В. 248. Кобилянська Анастасія.
В. 255. Демко Михайло.
В. 266. Квас Михайло.
В. 276. Ганевич Евфрозина, Онуфрик Анастасія, Онуфрик Дамян, Равлик Евдокія.
В. 278. Марикін Іван, Марикін Анна.
В. 279. Корда Василь.
В. 288. Бойко Андрій.
В. 295. Кечурчак Теодор.
В. 296. Беднарчук Іван, Шляхетка Михайло.
В. 299. Перочак Параска, Шмігельська Анна.
В. 300. Бучко Михайло.
В. 301. Мотлюк Микола.
В. 303. Гачак Параска, Філевич Розалія, Пішок С. Катерина, Дуда Олена, Гаванчик Бронислава, Гаваль Анна, Митришак Катерина, Смоляк Софія, Полейовська Марія, Баран Вікторія, Бурик Катерина, Філоват Марія.
В. 304. Бирва Іван, Котелець Марія, Котелець Іван, Гаравус Михайло, Гаравус Ксеня.
В. 317. Крістов Наталія, Крістов Юрій.
В. 321. Лев Агафія.
В. 326. Ціздак Петро, Ковалишин Софія.
В. 339. Воютецький Федор.
В. 342. Скоципець Марія, Гадиняк Василь.
В. 345. Парій Петро, Клодницький Володимир, Клодницька Ксеня.
В. 365. Москалик Іван, Москалик Марія, Москалик Петро, Вах Дмитро, Бартник Яків, Якубишин Бартко, Качмар Андрій.
В. 367. Гринів Петро, Гринів Танька.
В. 369. Тарас Микола.
В. 374. Чабан Василь.
В. 385. Мандзен Микола, Мандзен Анна, Бородай Анастасія, Бородай Йосиф, Замлинчин Семен, Замлинчин Анастасія, Гунчак Микола, Гунчак Аполонія, Романюк Стефан, Сирота Володимир.

ЧЛЕНИ ПРИНЯТІ З ПЕРЕСТУПНИМИ ЛИСТАМИ:

В. 56. Козак Василь, Падюх Іван.
В. 62. Холовський Іван, Холовський Григорій.
В. 65. Картичак Юрій.
В. 147. Кухарчик Стефан.
В. 159. Сеньків Стефанія, Сеньків Стефан, Сеньків Володимир.
В. 171. Федорів Михайло.
В. 292. Вульчин Василь.
В. 361. Вінтоняк Василь.
В. 388. Баран Юлія.

ЧИСЛО ЧЛЕНІВ ПЕРЕНЕСЕНЕ ЗІ СТАРОГО ДО НОВОГО РОДУ ОБЕЗПЕЧЕННЯ:

Відділ:	Членів:	Відділ:	Членів:
1.	1	163.	1
2.	11	165.	3
4.	4	167.	2
5.	7	168.	7
8.	4	169.	2
9.	6	170.	1
12.	1	171.	1
13.	1	173.	4
19.	2	175.	4
20.	1	179.	7
21.	3	182.	2
23.	3	184.	1
24.	3	187.	1
29.	1	191.	1
30.	1	192.	1
31.	11	196.	1
32.	17	201.	5
33.	1	202.	1
36.	4	204.	1
37.	2	213.	5
38.	4	217.	10
39.	1	219.	1
41.	1	221.	12
42.	6	227.	4
43.	4	231.	8
44.	4	234.	4
45.	6	236.	10
50.	14	237.	9
55.	1	241.	2
56.	10	242.	7
58.	13	247.	6
61.	1	249.	1
62.	1	253.	2
67.	3	254.	2
69.	3	255.	9
70.	4	262.	4
72.	1	274.	2
76.	9	276.	1
78.	2	277.	1
81.	8	280.	3
82.	1	286.	1
83.	1	287.	1
85.	2	288.	1
86.	3	290.	5
90.	1	292.	3
91.	6	295.	2
93.	2	296.	2
95.	1	297.	1
96.	12	300.	7
97.	5	303.	1
98.	4	305.	3
99.	3	307.	3
101.	2	316.	1
102.	3	318.	2
104.	4	320.	1
106.	5	326.	8
109.	1	328.	1
113.	2	330.	7
120.	1	340.	1
121.	2	341.	2
123.	3	342.	1
124.	1	345.	2
125.	1	349.	2
127.	2	361.	13
130.	1	364.	1
133.	3	365.	1
136.	3	366.	5
143.	3	367.	1
144.	2	368.	1
145.	1	370.	5
146.	1	371.	2
147.	4	377.	1
153.	8	382.	2
155.	9	383.	2
156.	3	385.	2
159.	6	400.	1
160.	6	401.	1

ЧЛЕНИ СУСПЕНДОВАНІ:

В. 2. Дудич Петро.
В. 4. Пупчик Микола мол., Кріль Метро.
В. 5. Беля Сильвестер.
В. 7. Паламар Василь.
В. 13. Крушельницька Параскевія.
В. 25. Козак Ілько, Будник Панько.
В. 26. Вайна Михайло, Вайна Іван.
В. 31. Якубов Григорій, Якубів Григорій.
В. 38. Щербій Іван, Яськов Анна.
В. 39. Андрушин Олекса.
В. 42. Петрів Іван.
В. 48. Бавринів Йосиф.
В. 50. Ложинський Михайло.
В. 60. Венгринович Володимир, Венгринович Софія, Венгринович Володимир.
В. 63. Шостачко Анна, Шостачко Володимир.
В. 65. Зубченко Анна, Войко Анна.
В. 73. Морінь Іван.
В. 74. Верешак Онуфер, Геча Іван.
В. 76. Витязь Анна.
В. 83. Бабяк Василь, Бабяк Василь.
В. 91. Сокіл Катерина.
В. 94. Шеремета Варвара, Левицький Іван.
В. 95. Мич Петро, Мич Михайло.
В. 96. Зенчак Микола.
В. 98. Еваник Стефан.
В. 100. Кутинець Володимир, Загутинець Іван.
В. 110. Блавуцяк Анна.
В. 112. Ковальчук Анна.
В. 120. Гула Іван, Завінський Іван, Завінська Катерина, Перон Василь, Перон Анастасія, Шиян Катерина, Шиян Стефан.
В. 121. Смолінський Йосиф, Слободян Олекса, Слободян Катерина, Бих Семен.
В. 124. Мелета Іван, Мелета Анна, Боровецький Іван, Боровецька Катерина.
В. 126. Шелегида Григорій, Швець Микола, Низьолик Антін, Кривецька Марія, Кривецький Ілько, Кузмин Іван, Цицьо Микола, Богонос Михайло.
В. 131. Смук Розалія.
В. 132. Любинецький Андрій, Клопотовський Петро.
В. 135. Фенчишин Ева, Фенчишин Федор.
В. 137. Терлецький С. Стефан, Терлецька Марія.
В. 139. Павловський Дмитро.
В. 140. Радомський Василь.
В. 144. Волошин Андрій, Волошин Юстина, Пула Павло, Фурек Теодор.
В. 146. Дмитришин Дмитро.
В. 147. Салаш Юстина, Салаш Антін, Каманицька Катерина, Артим Андрій.
В. 151. Артим Ева.
В. 155. Телішевська Агафія.
В. 160. Шемберко Текля, Шемберко Іван.
В. 163. Шикула Михайло.
В. 164. Куник Теодор.
В. 169. Шиц Анна.
В. 170. Фурка Дмитро, Стрілка Михайло.
В. 175. Грошко Василь.
В. 181. Познанський Евген, Гарматюк Стефан.
В. 183. Урин Йосиф.
В. 185. Бакун Пилип.
В. 186. МкҐарій Анна.
В. 188. Палівода Микола.
В. 200. Цісик Володимир, Цісик А. Ольга, Гардецька Вікторія, Гадецький Ілько.
В. 201. Сислик Павло, Шимко Андрій, Микитишин Стефанія, Микитишин Михайло.
В. 206. Кузів Михайло.
В. 207. Телега Стефан.
В. 214. Дорош Марія.
В. 217. Стахів Вікторія, Стахів Петро, Мельник Стах.
В. 218. Сорока Анна.
В. 227. Грешко Іван.
В. 235. Бобак Антоніна, Бобак Леон, Махобський Іван.
В. 237. Пастерник Стефан.
В. 245. Колтун Елисавета, Колтун Іван, Войцюховський Зигмунт.
В. 249. Рейба Анна.
В. 251. Буй Стелла.
В. 252. Данилько Панько, Сенів Григорій.
В. 253. Звірницький Теодор, Звірницька Марія.
В. 254. Сугула Войтех.
В. 257. Цан Іван.
В. 261. Жук Петро.
В. 263. Зарічний Володимир, Зарічна Анна.
В. 267. Куч Іван, Вільк Михайло.
В. 268. Сеньків Онуфрій.
В. 269. Петрик Софія, Петрик Стефан, Полянський Михайло.
В. 270. Потоцька Анна, Панас Леон.
В. 273. Кіцак Петро, Юськів Іван.
В. 276. Крик Катерина, Джерин Іван, Груна Теофіля, Затхей Михайло, Мізуник Олена, Сухий Іван, Новаковський Іван, Тер Михайло.
В. 280. Іванусь Марія.
В. 290. Семанюк Марія, Войтович Анна, Кульчицька Олена.
В. 292. Паньків Анастасія, Зенчак Катерина, Зенчак Василь.
В. 296. Комінько Текля, Бойко Марія, Лобур Петро, Лобур Катерина.
В. 300. Борсук Володимир, Борсук Катерина, Яцинич Яким.
В. 304. Барна Михайло.
В. 308. Чорний Григорій.
В. 317. Форман Фечик Петро, Форман Ксеня, Новенчук Іван.
В. 321. Смола Марія.
В. 324. Зубик Микола, Намака Евдокія, Самбір Микола, Самбір Марцеля, Олійник Марія.
В. 328. Вакулинський Петро.
В. 333. Данило Максим, Сарай Анна, Возняк Олена.
В. 338. Лукас Марія, Баран Дмитро, Бойд Анна.
В. 345. Семотюк Михайло, Проць Стефанія.
В. 347. Децик Іван.
В. 349. Вербицька Анна, Вербицький Микола.
В. 358. Ціхоцька Софія.
В. 360. Костюк Марія.
В. 362. Гайдучак Михайло.
В. 363. Непорадний Теодор.
В. 364. Гаврик Марія, Гаврик Ігнатій.
В. 367. Плекан Микола, Сорохтей Іван.
В. 370. Дерин Микола, Гаюк Іван, Гаюк Катерина, Зукофф Текля, Зукофф Яків.
В. 375. Гринак Григорій, Квик Олена.
В. 385. Скобар Іван, Скобар Параскевія, Дупей Анна, Шун Михалина, Ярмовський Тимотій, Менюк Дмитро, Менюк Анна, Менюк Гілько.
В. 400. Винарчик Микола.

ЧЛЕНИ ВІДІЙШОВШІ З ПЕРЕСТУПНИМИ ЛИСТАМИ:

В. 14. Вінтоняк Василь.
В. 22. Юревич Стефан, Юревич Марія.
В. 58. Фридрик Марія.
В. 59. Кройтар Іван.
В. 87. о. Кузів Михайло.
В. 207. Костюк Петро.
В. 210. Сидор Йосиф, Сидор Явдоха.
В. 234. Картичак Юрій.
В. 247. Левицький Павло.
В. 253. Федорів Михайло.
В. 292. Лисак Ілько.
В. 338. Кухарчик Стефан.
В. 352. Баран Юлія.

ЧЛЕНИ ВІДІЙШОВШІ НА БЕЗПЛАТНЕ ПРОДОВЖЕННЯ:

В. 206. Самборський Лука, Самборська Анна.

ЧЛЕНИ ВІДІЙШОВШІ ЗІ ЗВОРОТОМ В ГОТІВЦІ:

В. 14. Вакун Ілько.
В. 363. Надворняк Дмитро, Тупиця Трофим, Богдзевич Іван, Богдзевич Анна, Сидорук Панас, Еваницький Андрій.
В. 323. Виницький Іван.

ЧЛЕНИ ПОМЕРШІ:

В. 9. Пінкасевич Іван.
В. 32. Нагродський Казимир.
В. 90. Жолобайлюк Марія, Данилів Іван.
В. 113. Підкалицький Янко.
В. 139. Липовий Василь.
В. 146. Бабей Юлія.
В. 179. Земба Франко.
В. 181. Кумановська Марія.
В. 186. Пиловарник Марія.
В. 237. Шпир Василь.
В. 288. Підгайна Катерина.
В. 292. Гирловський Іван.
В. 296. Криницький Теодор.
В. 341. Креницлова Іван.
В. 379. Берник Тома.

ЗІСТАВЛЕННЯ:

З початком липня 1933 р. було в У. Н. Союзі повнолітних членів	19,423
В місяци липні 1933 р. принято нових	144
В місяци липні 1933 р. принято наново	130
В місяци липні 1933 р. принято з переступними листами	13
В місяци липні 1933 р. принято з інших кляс	1
В місяци липні 1933 р. перенесено зстарого до нового роду обезпечення	543
Разом	20,254
В місяци липні 1933 р. суспендовано	212
В місяци липні 1933 відійшли з переступними листами	15
В місяци липні 1933 відійшли до інших кляс обезпечення	1
В місяци липні 1933 р. перенесено зстарого до нового роду обезпечення	539
В місяци липні 1933 відійшли зі зворотом ґотівки	8
В місяци липні 1933 відійшли на безплатне продовження	2
В місяци липні 1933 померли	16
Разом	793
З кінцем липня 1933 р. в У. Н. Союзі було дорослих членів	19,461

ЗІСТАВЛЕННЯ ПІСЛЯ КЛЯС І СУМ ОБЕЗПЕЧЕННЯ:

СТАРИЙ РІД.

В клясі Д.	на $ 100	7
В клясі А.	на $ 250	223
В клясі А.А.	на $ 500	3,343
В клясі В.	на $ 750	465
В клясі С.	на $1000	7,320
В клясі В.В.	на $1500	158
В клясі С.С.	на $2000	48

НОВІ РОДИ.

Обезпечення платне по смерти з вкладками до 70 року життя.

В клясі О- 500	на $ 500	161
В клясі О-1000	на $1000	153
В клясі О-1500	на $1500	5
В клясі О-2000	на $2000	2
В клясі О-2500	на $2500	—
В клясі О-3000	на $3000	—

Обезпечення платне по смерти з вкладками протягом 20 літ.

В клясі Р- 500	на $ 500	113
В клясі Р-1000	на $1000	162
В клясі Р-1500	на $1500	4
В клясі Р-2000	на $2000	4
В клясі Р-2500	на $2500	—
В клясі Р-3000	на $3000	—

Обезпечення платне за життя з вкладками протягом 20 літ. (Ендавмент).

В клясі Е- 500	на $ 500	156
В клясі Е-1000	на $1000	78
В клясі Е-1500	на $1500	3
В клясі Е-2000	на $2000	1
В клясі Е-2500	на $2500	—
В клясі Е-3000	на $3000	—

НОВЕ ОБЕЗПЕЧЕННЯ НА ЦІЛЕ ЖИТТЯ ДЛЯ НОВИХ ЧЛЕНІВ

В клясі W- 500	на $ 500	45
В клясі W-1000	на $1000	163

НОВЕ ОБЕЗПЕЧЕННЯ НА ЦІЛЕ ЖИТТЯ ДЛЯ ДАВНИХ ЧЛЕНІВ.

В клясі Т- 250	на $ 250	102
В клясі Т- 500	на $ 500	1,812
В клясі Т- 750	на $ 750	307
В клясі Т-1000	на $1000	4,485
В клясі Т-1500	на $1500	109
В клясі Т-2000	на $2000	30
	Разом	19,461

МОЛОДЕЧИЙ ДЕПАРТАМЕНТ

НОВОВПИСАНІ ДІТИ:

В. 2. Менцінґер Емма, Менцінґер Олена, Станчак Катерина.
В. 28. Галицька Елисавета.
В. 29. Петрочко Микола, Петрочко Олена.
В. 130. Лесняк Іван Михайло.
В. 164. Матійцьо Ольга.
В. 174. Коваль Розалія.
В. 200. Каспер Іван, Каспер Анна, Каспер Марія, Каспер Григорій.
В. 221. Скоциляс Михайло, Скоциляс Катерина.
В. 229. Маркович Долоря Марія, Цурій Іван, Цурій Йосиф.
В. 237. Стецьків Іван.
В. 305. Онуляк Павлина, Онуляк Теодозій, Онуляк Марія.
В. 323. Фединишин Теодор, Фединишин Юрій, Саґан Олекса, Саґан Олена.
В. 364. Шийка М. Микола, Шийка Анна.
В. 388. Коваль Ярослав, Коваль Мирослав.
В. 390. Данилів Петро, Данилів Емілія, Селеман Павло, Селеман Петро, Селеман, Емілія, Селеман Володимир, Савяк Ольга, Савяк Параська.

ДІТИ ПРИНЯТІ НАНОВО:

В. 22. Більський Стефан, Більська Анна.
В. 29. Гривняк Василь, Гривняк Михайло, Гривняк Софія, Гривняк Марія.
В. 53. Шабатура Ілько.
В. 62. Крецуль Марія, Крецуль Юрій, Крецуль Олекса.
В. 73. Ковальчук Володимир, Ковальчук Іван, Ковальчук Юлія.
В. 85. Шляхтянчин Петро, Шляхтянчин Михайло, Шляхтянчин Марія, Шляхтянчин Йосиф, Шляхтянчин Василь, Шляхтянчин Лев.
В. 120. Семенчук Володимир, Стадник Евген, Стадник Мирослав.
В. 126. Белюх Михайло.
В. 127. Самуляк Стелла.
В. 130. Тимців Магдалина, Гелферс М. Генріета, Гелферс Фредерик.
В. 192. Макогін Елисавета.
В. 193. Малінська Анна, Малінський Петро, Малінський Михайло.
В. 200. Харишин Микола.
В. 266. Квас Марта.
В. 276. Павцьо Іван, Ганевич Олекса.
В. 278. Морикін Софія, Морикін Олена, Морикін Михайло, Морикін Феня, Морикін Анна, Грибулич Марія.
В. 299. Перочак Анна, Перочак Марія.
В. 339. Воютицький Йосиф, Воютицька Ева.
В. 342. Гадиняк Йосиф, Гадиняк Анна.
В. 367. Гринів Василь, Гринів Іван, Гринів Анна.
В. 369. Мицьо Павло.
В. 374. Чабан Віктор.
В. 385. Кузів Стефанія.

ДІТИ ПРИНЯТІ З ПЕРЕСТУПНИМИ ЛИСТАМИ:

В. 151. Гуцайлюк Ольга.
В. 159. Сеньків Йосиф, Сеньків Анна, Сеньків Марія.
В. 171. Федорів Володимир.
В. 388. Баран Йосиф, Баран Еводор, Баран Софія, Баран Александра.

ДІТИ ПРИНЯТІ З ІНШИХ КЛЯС:

В. 33. Скоципець Мирослав, Скоципець Розалія, Дзюрдзевич Омелян, Дзюрдзевич Мирослав, Дзюрдзевич Йосиф, Дзюрдзевич Стефанія, Дзюрдзевич Емілія, Скоципець Ольга.

ДІТИ СУСПЕНДОВАНІ:

В. 2. Маційовська Софія.
В. 16. Сивенький Григорій, Сивенька Йосифа.
В. 27. Гладка Олена, Гладка Анна.
В. 29. Хромчак Михайло.
В. 38. Дякунчак Феня, Дякунчак Анна.
В. 45. Сенів Ярослав.
В. 50. Лозінська Галька.
В. 53. Гриб М. Павло.
В. 59. Венґринович Михайло, Венґринович Марія.
В. 62. Навроцький Павло, Навроцький Петро, Навроцька Марія, Навроцький Іван.
В. 63. Шостачко Іванна, Шостачко Ольга, Шостачко Юліян.
В. 69. Забавчук Стефан.
В. 74. Вересюк Йосиф, Вересюк Текля.
В. 82. Філовяк Петро, Вітівський Микола, Вітівський Іван, Вітівський Михайло, Ільків Марія, Ільків Юлія, Ільків Михайло, Питак Йосиф, Питак Григорій, Питак Юлія, Питак Марія.
В. 90. Лах Анастазія, Лах Юлія, Сидор Іван.
В. 100. Чучко Михайло.
В. 124. Романів Микола, Романів Стефан.
В. 127. Юзвак Василь, Юзвак Михайло.
В. 132. Сорочик Катерина, Сорочик Емілія, Любінецький Володимир.
В. 137. Терлецький Михайло, Терлецький Іван, Терлецький Стефан.
В. 144. Волошин Катерина, Волошин Андрій, Волошин Анна, Пула Олена, Пула Йосиф, Пула Владек, Пула Евген.
В. 147. Вінярський Іван.
В. 151. Артим Розалія, Артим Стефан, Артим Стефанія, Артим Марія.
В. 156. Захвея Іван.
В. 160. Варварчин Василь.
В. 163. Струж Михайло.
В. 165. Мельник Володимир.
В. 169. Шиш Михайло, Шиш Андрій, Шиш Катерина, Шиш Іван, Шиш Марія.
В. 200. Цісик Корнеля Орися, Ґардецька Катерина, Гардецька Марія.
В. 201. Микитишин Іван, Микитишин Бронислава, Микитишин Олена.
В. 217. Третяк Марія.
В. 218. Корецька Олена.
В. 221. Дяк Марія.
В. 242. Оленич Олена, Оленич Петро.
В. 245. Колтун Марія, Колтун Стефан, Браток Микола.
В. 263. Іваницька Евгенія, Іваницька Анна, Іваницький Іван.
В. 269. Петрик Михайло, Петрик Петро, Петрик Іван, Петрик Теодор, Петрик Анна.
В. 270. Панас Емілія, Панас Михайло.
В. 273. Юськів Стах, Юськів Теодор, Юськів Михайло.
В. 276. Шведюк Микола, Шведюк Олена, Надзяк Павло, Марковський Іван, Суха Дорка, Суха Марта, Крис Текля, Нелик Олена, Затхей Дмитро.
В. 288. Музика Василь, Музика Михайло, Музика Іван, Музика Анна.
В. 292. Коваль Михайло, Коваль Григорій, Коваль Іван, Ґеремеш Йосиф, Ґеремеш Люлька, Ґеремеш Стефан.
В. 308. Чорна Марія.
В. 323. Кондрук Станислава, Кондрук Андрій, Кондрук Люба.
В. 324. Зубик Анна, Зубик Михайло, Самбір Мирослав, Самбір Марія, Самбір Ольга, Самбір Евгенія, Самбір Анна.
В. 332. Кульчицька Каролина, Кульчицький Василь.
В. 334. Антонов Анна.
В. 344. Левкович Іван, Левкович Анна.
В. 345. Деделюк Михайло.
В. 351. Удут Іван.
В. 374. Катапський Петро.
В. 381. Вовк Анна, Вовк Доська.
В. 383. Козак Мирослава.

ДІТИ ВІДІЙШОВШІ З ПЕРЕСТУПНИМИ ЛИСТАМИ.

В. 22. Юревич Фредерик, Юревич Петро, Юревич Григорій.
В. 58. Фридрик Павлина, Фирдрик Іван, Фридрик Юлія, Фидрик Емілія.
В. 59. Крайтар Олекса.
В. 112. Дутковський Іван.
В. 147. Гуцайлюк Ольга.
В. 210. Сидор Йосиф, Сидор Стефан, Сидор Дмитро, Сидор Іван.
В. 253. Федорів Володимир.
В. 352. Баран Йосиф, Баран Софія, Баран Теодор, Баран Александра.

ДІТИ ВІДІЙШОВШІ ДО СТАРШИХ ЧЛЕНІВ У. Н. СОЮЗА:

В. 2. Стухляк Петро.
В. 10. Маряш Володимир.
В. 51. Савчак Марія.
В. 53. Шабатура Марія, Пук Евген.
В. 58. Бернад Михайло, Диновяк Михайло, Диновяк Йосиф.
В. 77. Яцейко Михайло.
В. 86. Мороз Іван, Кондрацький Михайло.
В. 96. Дрізд Марія, Дрізд Анна, Дрізд Пазя, Товарницька Катерина, Товарницька Анна, Ревт Марія, Ревт Іван, Гавриляк Микола, Гавриляк Григорій, Кульчицька Катерина, Крук Іван, Войтович Софія, Павелко Іван, Спожарський Йосиф, Годяк Володимир, Зенчак Анна.
В. 104. Козак Стефанія, Козак Йосиф, Ющик Іван.
В. 109. Кендза Йосиф, Курник Олена, Яницька Павлина, Яницький Микола, Шепеляк Андрій, Шепеляк Михайло.
В. 120. Кичан Юлія.
В. 121. Андрушкевич Мартин, Лаврук Михайло, Лаврук Теодор, Павелко Володимир.
В. 130. Марків Іванна, Марків Йосиф.
В. 147. Гуцайлюк Іван.
В. 155. Баралецька Феська, Гойда Магда.
В. 160. Притика Ольга, Притика Мирослав, Притика Володимир.
В. 164. Матійцьо Микола, Матійцьо Василь, Пипяк Михайло, Пініль Марія, Пініль Іван.
В. 167. Рощипка Григорій, Миськів Анна, Миськів Ольга.
В. 168. Головата Софія, Головатий Іван.
В. 179. Якимів Михайло.
В. 181. Сулима Елисавета.
В. 213. Павлюк Евген, Павлюк Омелян.
В. 218. Бурій Іван, Сокіл Станислав, Калька Микола, Ясна Марія, Недоступ Адам, Недоступ Павло, Корецька Анна.
В. 220. Саган Марія.
В. 228. Худинця Марта, Худинця Григорій.
В. 231. Поприч Юлія.
В. 234. Могила Марія, Скоренька Дорка, Скоренький Петро, Огар Катерина, Кіценюк Марія, Солтицький Роман, Рудницький Теодор, Костишин Катерина, Ільків Анна, Яцків Марія, Пілат Анна.
В. 245. Палажій Олекса, Палажій Анна, Браток Анна, Швед Іван, Швед Стефан.
В. 251. Наконечний Йосиф.
В. 262. Придун Мирослава, Баволяк Юлія.
В. 276. Мацюрак Іван, Мацюрак Стефан, Антошик Стефан, Грановик Володимир, Крупінська Розалія, Марковський Богдан, Марковська Ольга.
В. 286. Світлик Анна.
В. 294. Салій Марія, Куришкін Володимир.
В. 307. Слободян Іван.
В. 326. Шиманський Тадей, Шиманська Бронислава, Лісна Йосифа.
В. 333. Лесів Анна.
В. 351. Удут Стефанія.
В. 361. Галичин Катерина, Процишин Мирослав, Процишин Бронислав.
В. 383. Голубенна Марія, Шибаль Павлина.
В. 385. Вовк Анна.

ДІТИ ВІДІЙШОВШІ ДО ІНШИХ КЛЯС:

В. 33. Скоципець Розалія, Скоципець Мирослав, Скоципець Ольга, Дзюрдзевич Мирослав, Дзюрдзевич Йосиф, Дзюрдзевич Стефанія, Дзюрдзевич Емілія, Дзюрдзевич Омелян.

ДІТИ ВІДІЙШОВШІ НА БЕЗПЛАТНЕ ПРОДОВЖЕННЯ:

В. 7. Пухір Марта, Пухір Анна, Пухір Володимир.

ДІТИ ПОМЕРШІ:

В. 76. Пристают Дмитро.
В. 370. Грицанник Йосиф, Грицанник Анна.

ЗІСТАВЛЕННЯ:

З початком липня 1933 р. було в У. Н. С. дітей членів	11,342
В місяци липні 1933 р. принято нових	38
В місяци липні 1933 р. принято наново	54
В місяци липні 1933 р. принято з переступними листами	9
В місяци липні 1933 р. принято з інших кляс	8
Разом	11,451
В місяци липні 1933 р. суспендовано	137
В місяци липні 1933 відійшли з переступними листами	19
В місяци липні 1933 відійшли до старших членів У. Н. С.	115
В місяци липні 1933 відійшли до інших кляс	8
В місяци липні 1933 відійшли на безплатне продовження	3
В місяци липні 1933 померли	3
Разом	285
З кінцем липня 1933 р. в У. Н. Союзі було дітей членів	11,166

ЗІСТАВЛЕННЯ ПІСЛЯ КЛЯС МОЛОДЕЧОГО ДЕПАРТАМЕНТУ:

В клясі 1-ій за 25 цнт. місячної вкладки	9,781
В клясі 2-ій за 50 цнт. місячної вкладки	1,385
Разом	11,166
З кінцем липня 1933 р. в У. Н. Союзі було всіх обезпечених	30,627

У В А Г А

котру кождий відділовий урядник і член Українського Народного Союза повинен пильно прочитати і до неї стисло застосуватися.

Так повнолітні як і молодечі члени У. Н. Союза, оголошені в рекордовім звіті за місяць липень 1933 р. як суспендовані або виключені за неплачення місячних вкладок чи з інших причин згідно зі статутом орґанізації, коли хотять і надальше бути членами У. Н. Союза, мусять зголоситися протягом сего місяця (серпня) до своїх відділів і вписатися наново, заплативши всі свої вкладки і залеглости до місцевої каси на руки відділових урядників. Коли цего не зроблять до кінця місяця серпня 1933 року, то в вересні 1933 р. мусять виповняти нові аплікації (просьби о принятте), коли хотять бути дальше членами У. Н. Союза, подібно як кождий новий кандидат. Ці знов члени, так повнолітні як і малолітні, котрі в місяци липні 1933 р. взяли переступні листи, а еще доси не зголосилися до іншого правно істнуючого відділу У. Н. Союза, мусять це зробити в місяци серпні 1933 р., бо на другий місяць, то є вересні 1933 р. стратять всі членські права і моглиби бути приняті тільки на підставі нових аплікацій (просьб о принятте).

Дано в Джерзи Сіти, Н. Дж., дня 16-го серпня 1933.

Д. Галичин, гол. рек. секр.

АМЕРИКАНСЬКИЙ РАЙ.

Буде літ тому уже копу,
Коли я покинув стару Европу;
Попрощався, забрав тлумаки,
Й пішов у світ широкий.

Бо там у краю так повідають,
Що в Америці долари на вулиці збирають.
Коби море лише перепливати
То буде там мід лизати.

Там, кажуть, тільки тої долярів не [мае,
Хто їх збирати не знае.
Щастя не бавиться там у жмурка,
А на кождім тарелі печена курка.

А я слухав і всьому вірив,
Аж доки сам не зміряв...
А тепер бачу і уже знаю,
Яке добро тут у тім краю.

А я повірив у таке чудо,
Що в Америці рай мені буде;
Назбираю долярів до міха,
Буде мені радість, буде утіха.

Але як я приїхав до Америки,
То пізнав, що з мене дурак великий:
Бо замісць лежаного золота
Була для мене тяжка робота.

И. М. Г.

МІТІНГИ ВІДДІЛІВ У.Н.СОЮЗА

РАЧЕСТЕР, Н. Й. Бр. св. Йосафата, від. 217, повідомляє своїх місцевих і позамісцевих членів, що місячний мітінг відбудеться у вівторок, 22 серпня, в годині 7:30 вечір, в галі де звичайно. Проситься всіх членів прибути на час, бо маємо багато важних справ до полагодження. Члени, котрі виміняли свої старі грамоти і дістали вже позичку, най прийдуть на мітінг і возьмуть свої грамоти назад, щоб секретар не перетримував у себе. Проситься довгучих членів вирівнати свої залеглі вкладки, бо інакше з ними поступиться після статута. Подаеться до відома тим членам, котрі мають діти в У. Н. Союзі, що покінчили 18 літ життя, щоб принесли грамоти і переписали до старших членів, то не будуть платити вкладки подвійно одного року. — Мих. Бінашевський, предс.; А. Іванів, секр.

Приятель.

— Щ? то ти живий!? А мені говорили, що ти вже давно помер.
— Справді?! А ти такий добрий приятель і не був навіть на моїм похороні!

—o—

— Як називаеться той пан, що ти з ним перед хвилиною розмовляв?
— Не знаю. Чекай, подивлюся до його портфелю, може має візитівку.

ГОЛОСИ ЧИТАЧІВ

УКРАЇНСЬКА ШКОЛА В БУДОВІ УКРАЇНСЬКОЇ ДЕРЖАВНОСТИ.

Українська еміґрація в Америці видвиґає ще одну дуже важну, а майже занедбану справу, а це створення **постійної української народньої школи** в Америці. Останніми часами читаємо щораз більше голосів з усіх сторін української еміґрації в Америці про створення української народньої школи, яка підлягала би „Головній Шкільній Раді". Питання є дуже важне, бо довершення цього діла і поспішне переводжування його в життя причинилосяб до сильного закріплення українського національного життя в Америці. Виховання молодого покоління є дуже важним у життю кожної нації. „Чим горщок накипить, тим воняти буде", каже українська народня пословиця. Про це знали вже старинні Греки і Римляни, що виховували спільно свою молодіж на щирих любителів та відважних лицарів своєї держави. Про це, як важну ролю грає „Рідна Шклола" для української справи, знають дуже добре наші вороги — Ляхи, які на кожнім кроці ставлять перепони в розвитку української школи в рідним краю та стараються знищити її зовсім. Про це свідчать факти з останніх років, що польське міністерство шкільництва старається зовсім недопустити українських учителів до державних народніх шкіл в Галичині чи на Волині, а коли кому пощастить одержати позицію народнього учителя в державній школі, то його висилають на Мазурщину, або Познанщину, а до Галичини насилають Поляків-шовіністів, які не тільки впоюють в серце української дитини любов до польської держави, але навіть збиткуються у варварський спосіб над малими дітьми тому тільки, що свідоміші діти отверто заявляють, що вони є українського роду. Яку важну ролю грає школа в рідній мові для будуччини нації, служить факт, що Польща старається знищити середнє українське шкільництво в рідним краю, а це розвязанням українських державних середніх шкіл.

Дальшим етапом польської шкільної влади є розширення матуральних іспитів в приватних ґімназіях „Рідної Школи", в яких абітурієнти мусять здавати по 8 (вісім) предметів та „спалювання" більше як на 50 процентів українських абітуєнтів. Доказом цього є факт, що в приватній ґімназії „Рідної Школи" в Рогатині в червні 1930 року, до іспиту зрілости допущено 60 абітурієнтів. Іспит зрілости здали тільки 28, а інші перепали. Що рівень знання в українській ґімназії був вищий ніж у польській ґімназії в Рогатині, це признав сам директор польської ґімназії у вище згаданім місті, але це не помогло, бо предсідником українського іспиту зрілости був україножер, заступник львівського куратора, Юс. Як бачимо, Польща старається вбити заздалегідь українську ідею в душі молодого покоління. Коли приглянемося, як справа мається з вищою освітою в рідним краю, то побачимо, що з кожним роком українська академічна молодіж має щораз більші трудноші вступити до університету. На медицину Українців в Польщі зовсім не принимають, а на техніку й права (на яких то факультетах є так званий „нумерус клявзус") принимають останніми роками дуже малий процент, і це число з року на рік маліє. Ідея польського шовінізму змагає прорідити ряди української інтеліґенції та професійної верстви, а на це місце витворити польську інтеліґенцію, яка на українських землях вела би дальшу „польонізацію".

Українське громадянство, як в краю так і на всіх закутинах нашої еміґрації, повинно масово запротестувати проти цеї політики польського шовінізму, що нищить **„найважнішу підвалину будучої української державности"**.

Українська еміґрація в Америці повинна памятати, що на ній лежить важний обовязок, а це виховання своїх дітей в українській національній народній школі.

Цеї справи не треба відкладати на пізніше, а негайно приступити до діла. В містах, де знаходяться українські громади, повинні завчасу створитися комітети для заложення „української народньої школи". Тепер саме приготовляється зїзд українських народніх учителів, який виробить відповідний плян праці. Люди, покликані до цеї справи, мусять бути фахові, бо який учитель, такий ученик. „Шкільна Рада", яка має створитися, мусить пильно уважати, яких людей принимати на народніх учителів та яка їх минувша діяльність на уркаїнському національному полі.

Я вірю, що в Америці знайдеться відповідне число кваліфікованих учителів, які справу „української народньої шкошколи" в Америці попровадять для добра загалу української нації.

Василь Іванило,
Ню Йорк, Н. Й.

STAMP COLLECTING—A PASTIME OR EDUCATION?

Being an ardent follower of that great pastime known as philately, the article on Ukrainian stamps, printed in your July 26th issue, greatly interested me.

Stamp collecting is not a child's hobby as some may think, for it is pursued by some of the most famous people, of the world. We have here in America a philatelic president, F. D. Roosevelt. President Roosevelt has collected since his byohood days. Even now, as president, he is still active in his hobby. King George of England is another well known philatelist. Eddie Collins, of baseball fame, is another enthusiast. There are many more of the dignataries who collect stapms, let alone the millions of the "common" collectors.

One advantage that philately has over many other hobbies is that it proves to be educational as well as recreational. Take, for instance, the Ukrainian stamps. If one knows the story behind them, he practically knows the whole history of Ukraine, its people, and the country itself.

As I turn my album to the section containing Ukrainian stamps I see pictured on them the trident, Mazeppa, Shevchenko, Khmelnytsky, Petlura, a singing' cossack, cossacks rowing through the sea to battle, a Ukrainian girl, and various scenes from Ukraine. Now if one knows the biography of the men mentioned above, he knows the history of the Ukrainian nation, as their lives were closely allied with that of Ukraine. The singing cossack shows one of the characteristics of a cossack; while the cossacks going to battle show another distinctive trait. The picture of the Ukrainian girl, as portrayed on another stamp, shows the beauty of our costumes as well as of our girls. And the various scenes, such as Shevchenko's monument, a Ukrainian home, a windmill, etc., add more to one's knowledge about Ukraine. Similarly if one knows the stories, as portrayed on hte issues of other countries, he has a complete history and geography of that particular nation. A stamp is a book in itself.

Another thing about stamp collecting is that it never loses interest or proves tiresome. New issues and the innumerable fields of specialization are sufficient to hold anyone's interest. It is said that the task of collecting all the stamps of the world is comparable to that of collecting all the books printed. A person can imagine the futility of such an undertaking, but it is unnecessary to do that. One may specialize in one country or in a group of countries, such as South America. There are other lines in philathely that may be followed up, such as: the collecting of first flight covers, cachet covers, first day covers, postmarks from odd towns, postmarks from far-away places, buroprints, precancels, and commemoratives. Which only shows the vast fields of specialization. I might say to many, "Take your pick and go to it.".

I was wondering if we couldn't have on the new proposed page in the "Svoboda," to be printed in English, a column or space on stamp collecting. I'm sure if there was sufficient interest to warrant such a column we might have one, say, once every week or every two weeks. I would like to hear from any fellow collectors, or any interested persons as to what they think of this; and I hope the editor will find space in the "Svoboda" for such opinions.

P. N. Bronecke.

—o—

ЧУЖИНА.

Присвячую нашій еміґрації.

Виїхав за море шукати кращої долі. Працював, складав гроші, щоби мав з чим вертатись домів.

Одного разу впала йому в око ґарна дівчина, роджена в Америці: залюбивсь; думав, все щастя лише з нею. Минали роки — кількоро дітей щебетали коло нього „деді" „деді" як вертався з шапи. І знов минуло кілька років. Діти виросли й пішли в свою дорогу — жінка померла, з роботи його викинули — застарий. Дім, який мав, забрали за морґечі, а на нього він всю свою працю дав. Лишився без цента. І вийшов раз за місто. Сонце сходило якраз там, де його Рідний Край, і промінням цілувало його вже сиву чуприну. Нагадав собі все й затужив за Рідним Краєм; постановив за всяку ціну там бути.

— — — — — — — — —

І знов вертається домів, до Рідного Краю, до свого села. Кругом усе йому знайоме: гори, долини, поля. Йшов до рідного села і дякував Богови, що хоч на старі роки щасливо зажиє у вітчині.

— — — — — — — — —

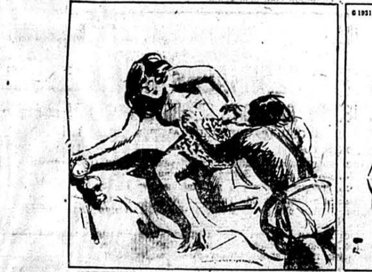
І жиє споминами про чужину. А діти? — Діди старого забули. Лиш Рідний Край і рідна земля ущасливили старого.

Таких в Америці багато, багато.

Дм. Захарчук.

СТРАШНИЙ ТАРЗАН.

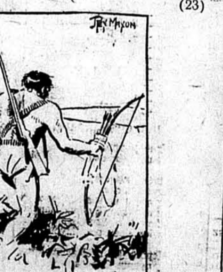
(23)

Есат тепер кинувся до дівчини, але вона зручно відскочила в другий кут печері-кімнати. „Ти могла бути в мене першою між усіми жінками. А тепер ти будеш останньою. Я для тебе міг зробити все, чого ти захотілаб, а тепер я для тебе зроблю все найстрашніше, що я захочу. Так я відповідаю кождому, хто осмілиться не коритися свому ватажкови!" — кричав розлючений Есат. У дівчини сильно билося серце від хвилювання, але вона не боялася грізного напасника.

Дівчина була готова боронити своє життя від його нападу. Коли він уже простягнув руки, щоби схопити її, вона з силою вдарила його по голові своїми важкими золотими бранслетами. Панатлі влучила Есата в самий висок, і той беззвучно впав на землю. Дівчина клякнула перед ним, прислухаючись, чи він ще живий. Потім вона зняла з нього пасок з ножем і підперезалася ним сама. Переконавшися, що Есат непритомний, дівчина поспішила геть з печері.

В тунелю вона захопила кілька готових кілків і з ними подалася до отвору в скелі. Всі кілки вона поклала собі на хвіст і міцно стиснула їх кінцем хвоста. Подивившися з отвору печері й переконавшися, що її ніхто не бачить, вона, втикаючи кілок за кілком в дірки та в щілини в скелі, почала поспішно спускатися вниз. За собою дівчина виймала кілки, не лишаючи їх, щоб не було сліду її втечі. Зі швидкістю малпи дівчина опинилася на землі.

В той час, як Панатлі втікла з печері своїх предків, Тарзан скінчив слухати пляну, як пробратися в місто Есата, який йому розповідав Таден. В цей саме час, сто миль далі в дикій країні мандрувала невелика людська постать, одягнена в звірячу шкіру. Ця постать тепер переходила широкий безводний степ, ступаючи босими ногами на колючі низькорослі ростини цього невідомого кутка Африки. Постать ішла якимись слідами, обнюхуючи повітря.